

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu do změňující části usnesení rekursního soudu, upravil však výrok usnesení rekursního soudu v ten smysl, že se stať počínající slovy »příslušejícího práva na vydání až jakékoli plnění strany povinné« — nahrazuje větami: »příslušejícího práva na vydání vypořádacího podílu členského a vypořádacího vkladu čekatelského, složeného jako záloha na domek blok 87 č. 5 v S., který by připadl dlužnici při odchodu z družstva. Dlužnici se zakazuje, aby zabaveným právem jakkoli nakládala, družstvu S. se zakazuje jakékoli plnění straně povinné na nárok příslušející jí ze zabavených práv«.

Důvody:

Posuzuje-li se první odstavec výroku napadeného usnesení v e s v é m c e l k u, nemůže býti pochybnosti, že rekursní soud povolil exekuci zabavením práva, příslušejícího dlužnici na vydání vypořádacího podílu členského a vypořádacího vkladu čekatelského. Plyne to z dodatku »který by připadl dlužnici při odchodu z družstva«. Stěžující si společenstvo v dovolacím rekursu přiznává, že se musí svého času vypořádati s dlužnicí i co do čekatelského vkladu a že jí podle vyúčtování bude musiti po případě vrátiti přeplatek, který by právě tvořil onen vypořádací vklad čekatelský, exekuci podrobený. Jen potud mohla býti také povolena exekuce na »čekatelský vklad«. Byl-li však zabaven vypořádací podíl členský a v y p o ř á d a c í vklad čekatelský, jest jasný i smysl zákazu poddlužníku, by se zdržel »jakéhokoli plnění«, neboť jest samozřejmo, že zákaz nemůže postihnouti plnění jiných práv (nároků), než právě těch, jež byla zabavena. I když doslov usnesení rekursního soudu v napadené části jest příliš stručný — a proto byla provedena jeho úprava — nemůže býti usnesení vykládáno jinak, než jak bylo rozvedeno. Dovolací rekurs ve své podstatě není odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 11406.

Ani návrh na zahájení vyrovnacího řízení o jmění dlužníka, ani návrh na vyloučení věcí z exekuce nebrání řádnému pokračování v exekuci, bylo-li exekučního zástavního práva nabyto dříve než šedesát dní před zahájením vyrovnacího řízení. Navrhl-li vymáhající věřitel sám zastavení prodejového řízení, jde to na jeho vrub a včítá se šestiměsíční lhůta, po kterou bylo prodejové řízení zastaveno, do jednorocní lhůty § 256 ex. ř.

Uhasnutí exekučního zástavního práva podle § 256 ex. ř. není důvodem k zastavení exekuce. K návrhu dlužníka lze však exekuční zástavní právo prohlásiti za uhaslé.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, R I 18/32.)

V exekuci na svršky nabytí vymáhající věřitel exekučního práva dne 23. března 1929. Dne 20. června 1929 po zastavení vyrovnacího řízení

o jmění dlužníka bylo nařízeno pokračování v prodejovém řízení. Usnesením ze dne 15. října 1930 bylo k návrhu vymáhajícího věřitele prodejové řízení zastaveno. Dne 25. července 1931 navrhl vymáhající věřitel, by bylo pokračováno v prodejovém řízení. Návrh dlužníka, by bylo zástavní právo prohlášeno za uhaslé podle § 256 ex. ř., s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d prohlásil zástavní právo nabyté zabavením ze dne 23. března 1929, za uhaslé, ježto vymáhající věřitel nepokračoval po zastavení vyrovnacího řízení v prodejovém řízení, nýbrž sám dne 15. října 1930 navrhl, by bylo prodejové řízení zastaveno.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka přehlíží, že ani návrh na zahájení vyrovnacího řízení ani návrh na vyloučení věcí z exekuce nebrání řádnému pokračování v exekuci pro vymáhajícího věřitele, ano bylo exekučního zástavního práva nabyto dříve než šedesát dní před zahájením vyrovnacího řízení. Vymáhající věřitelka sama navrhla zastavení prodejového řízení a v době, kdy mohla učiniti nový návrh na pokračování v prodejovém řízení po šesti měsících po zastavení, uplynula zatím roční doba podle § 256 ex. ř. Že vymáhající věřitelka navrhla zastavení prodejového řízení, jde na její vrub, protože následkem tohoto návrhu nepokračovala řádně v exekuci, a šestiměsíční doba, po kterou bylo prodejové řízení zastaveno, včítá se do roční lhůty § 256 ex. ř. Proto rekursní soud právem prohlásil exekuční právo zástavní za uhaslé, vyhověv návrhu povinného, by z důvodu uhasnutí byl spis odložen. Návrh povinného na zastavení exekuce nebyl nižšími soudy vyřízen. Do toho si však povinná strana nestěžovala. Ostatně návrhu na zastavení exekuce nebylo lze vyhověti, ježto uhasnutí exekučního zástavního práva podle § 256 ex. ř. není důvodem k zastavení exekuce (srov. nář. čís. 10432 a 8067 a nář. vídeň. nejv. s. ze dne 22. ledna 1918 R VI 4/18 uveř. ZBl. str. 251/18). Zákon nepředepisuje, by o prohlášení zástavního práva za uhaslé podle § 256 ex. ř. byl vyslechnut vymáhající věřitel. Proto nebylo třeba v tomto směru výsledku stěžovatelova a nedostatek jeho výsledku o návrhu na zastavení jest bez významu.

Čís. 11407.

Vyrovnací řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Proti usnesení rekursního soudu, jímž nařídil prvnímu soudu postup podle § 3, druhý odstavec, vyr. ř., není samostatného opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, R I 44/32.)

S o u d p r v é s t o l i c e zahájil k návrhu dlužníka vyrovnací řízení. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu,